

Pleitnota

van mr Natacha Harlequin

ex artikel 57 Sv

in samenwerking met mr Alicia S.M. Blonk

inzake:

Orlando Ignacio Balentina

Geboren op 1 mei 1964

De verdediging verzoekt uw gerecht deze pleitaantekeningen inclusief bijlage(n) te doen hechten aan het proces-verbaal van de zitting en deze als daarin ingelast te beschouwen.

1. Inleiding

De verdediging verzoekt uw gerecht primair het openbaar ministerie niet-ontvankelijk te verklaren. Subsidiair verzoekt de verdediging uw gerecht cliënt integraal vrij te spreken bij gebrek aan wettig en overtuigend bewijs.

Niet valt uit te sluiten dat sprake is geweest van bewuste danwel onbewuste beïnvloeding waardoor de uitkomsten van het onderzoek en de inhoud van de aangiftes onvoldoende betrouwbaar kunnen worden geacht.

2. Preliminair verweer: OM niet-ontvankelijk

Citaat Aanwijzing zeden (2016A004) Openbaar Ministerie:

Achtergrond

Zedendelicten

“Zedendelicten zijn ernstige schendingen van de lichamelijke en geestelijke integriteit van een aangever. Zedenzaken zijn daarmee ingrijpende zaken die vaak veel emoties oproepen. Ingrijpend in de levens van degenen die het betreft. En ingrijpend vanwege de impact die zedenzaken hebben op de omgeving van de betrokkenen en op de samenleving als geheel.

Maar ook ingrijpend voor mensen die ten onrechte beschuldigd worden van het plegen van een zedendelict. Met de belangen van al deze betrokkenen dient in de verschillende fases van het op waarheidsvinding gerichte opsporingsonderzoek en de vervolging zo goed mogelijk rekening te worden gehouden. Dit vraagt om uiterste zorgvuldigheid tijdens onderzoek en vervolging.

Onderzoek naar zedendelicten

Strafrechtelijk onderzoek rond zedendelicten is naar zijn aard vaak anders dan onderzoek naar de meeste strafbare feiten. Waar in die laatste gevallen doorgaans vaststaat dat een strafbaar feit is gepleegd en het onderzoek zich vooral richt op wie erop welke wijze bij betrokken is, is bij zedenzaken de naam van de mogelijke dader

juist in de meeste gevallen wel bekend en draait het onderzoek vooral om de vraag óf er een strafbaar feit is gepleegd en zo ja, welk strafbaar feit precies.

De lang niet altijd meteen vaststaat of er sprake is van een strafbaar feit, komt deels doordat niet alles wat als onwenselijk seksueel gedrag wordt ervaren, ook daadwerkelijk strafbaar gesteld is. Daarnaast komt het voor dat mensen ten onrechte aangeven dat er een zedendelict zou zijn gepleegd.

Soms berust een onterechte melding of aangifte simpelweg op een verkeerde interpretatie van feiten of signalen. Zo is in de praktijk soms gebleken dat verdenkingen bij derden gebaseerd waren op uitlatingen van kleine kinderen over betastingen van genitaliën, terwijl na onderzoek blijkt dat die hebben bestaan uit verzorgingshandelingen. Ook komt het voor dat verklaringen van betrokkenen in de loop der tijd zodanig beïnvloed zijn, dat datgene wat bij de politie verteld wordt uiteindelijk (in belangrijke mate) afwijkt van datgene wat zich daadwerkelijk heeft voorgedaan. Onterechte aanmelding van een zedendelict heeft soms ook bewust plaatsgevonden om opzettelijk iemand te belasten, bijvoorbeeld bij een problematisch echtscheiding.

In zedenzaken is daarom uiterst belangrijk dat zorgvuldig onderzocht en zo precies mogelijk vastgesteld wordt wat er is gebeurd en dat conclusies pas daarna worden getrokken. Hiervoor is het nodig dat aangevers en (andere) getuigen zoveel mogelijk afzonderlijk worden gehoord, zodat (ook onbewuste) beïnvloeding wordt voorkomen.

Maatschappelijke onrust

Sommige zedenzaken leiden tot grote maatschappelijke onrust. Het openbaar ministerie levert in dit verband maximale inspanningen om in afstemming met onder meer de politie maatschappelijke onrust te kanaliseren en escalatie te voorkomen.

De verantwoordelijkheden van het openbaar ministerie zien op het nemen van veiligheidsmaatregel ten behoeve van de betrokken, persvoorlichting en prioritering van (opsporingshandelingen binnen) een strafrechtelijk onderzoek.

De persvoorlichting bij maatschappelijk onrust is gericht op het waar mogelijk voorkomen van onterechte angst en het beperken van het risico op “collaborative storytelling”, een fenomeen waarbij verdenkingen van strafbare feiten in omvang toenemen enkel door het gegeven dat verhalen aan elkaar worden doorverteld zonder dat bijsturing plaatsvindt. Dit fenomeen kan van invloed zijn op de betrouwbaarheid van verklaringen. Als er twijfel ontstaat over de waarde van afgelegde verklaringen, kan de bewijsbaarheid van zedendelicten worden bemoeilijkt, met als gevolg dat uiteindelijk daarop niet strafrechtelijk kan worden gereageerd.

Zedenzaken en de media

Waar wel mededelingen worden gedaan, wordt rekening gehouden met de belangen van zowel verdachte als slachtoffers waarbij zoveel mogelijk wordt voorkomen dat tot de persoon herleidbare informatie wordt gedeeld. Ook wordt terughoudend omgegaan met het delen van informatie over de details van et delict, waar de details de privacy van de aangever kunnen raken.

Informatief gesprek en aangifte

Als de melder ook de aangever is, wordt in beginsel met de aangever gesproken zonder bijzijn van anderen dan de raadsman van de aangever. Van dit uitgangspunt kan worden afgeweken, maar alleen als en voor zover degene die de aangever vergezelt geen rol vervult die mogelijk van invloed is op het onderzoek naar de feiten.

Te denken valt aan situaties waarin deze persoon zelf als getuige kan worden gehoord, gevallen waarin hij of zij een rol heeft gespeeld in de beslissing om naar de politie te gaan of situaties waarin deze persoon op andere wijze betrokken is bij de zaak. De afwijzing van een verzoek om in het bijzijn van een ander te worden gehoord, wordt vastgesteld in het proces-verbaal onder vermelding van de redenen daarvoor.”

Dit was een gedeelte van de Aanwijzing zeden van het Openbaar Ministerie (Nederland).

Nu weet ik uiteraard dat we hier te maken hebben met twee landen Nederland en Curaçao allebei behorende tot het Koninkrijk der Nederlanden. Eigen wetgeving is van toepassing. Echter geldt binnen het Koninkrijk wel de consesusregeling, wat houdt inhoud dat de verschillende wet- en regelgevingen van de afzonderlijke landen binnen het Koninkrijk zoveel mogelijk op elkaar aan dienen te sluiten.

Echter, hetgeen ik zojuist voorlas is de algemene als het ware standaard achtergrond bij zedenzaken. Wil je als openbaar ministerie een zedenonderzoek “draaien”, dan dien je - in het kader van de waarheidsvinding - in ieder geval hier rekening mee te houden.

De verdediging stelt dat dat op geen enkele wijze gebeurd.

Start en verloop van het onderzoek

Op 25 januari 2016 zend het Team Internationale Rechtshulp (IRC) een verzoek om rechtshulp in strafzaken namens de officier van justitie mevrouw Kuipers, het verzoek is cliënt te horen in Curaçao (Map 9 p. 107).

D.d **13 januari 2014** heeft er een informatief gesprek plaatsgevonden en op **1 en 22 februari 2014** doet M. aangifte van seksueel misbruik. Aangeefster zou op 3 februari 2013 seksueel gemeenschap hebben gehad in een hotel. Aangeefster was 16 jaar op dat moment jaar. Client wordt op **17 mei 2016** over dit feit gehoord te Curaçao (hij verblijft ondertussen in voorlopige hechtenis in Curaçao).

Op 22 februari 2016 doet aangeefster L. aangifte bij de politie te Curaçao. D.d. 15 maart volgt een aanvullende schriftelijke aangifte van haar raadvrouw waarin wordt medegedeeld dat aangeefster over voicenotes en whatsapp berichten beschikt en dat deze kunnen dienen als bewijs.

L. verblijft inmiddels tijdelijke in Nederland en de officier van justitie in

Curaçao verzend op 17 maart 2016 (kennelijk rechtstreeks, zonder artikelnummers) een interregionaal rechtshulpverzoek aan haar ambtgenoot in Rotterdam waarin wordt verzocht L. voor een tweede keer te horen en tevens die voicenotes en whatsapp gesprekken in beslag te nemen.

Op 18 maart 2016 wordt cliënt buiten heterdaad aangehouden.

Aan dat verzoek van 17 maart 2016 wordt in Nederland uitvoering gegeven en op 21 maart 2016 wordt L. voor een tweede keer gehoord door gekwalificeerde zedenrechercheurs te Dordrecht.

Op 8 april 2016 zendt de officier van justitie aan diezelfde ambtgenoot (kennelijk rechtstreeks) een zogenoemd "Overkoepelend Interregionaal Rechtshulpverzoek" waarin staat weergegeven dat sinds de aanhouding van cliënt vier vrouwen aangifte hebben gedaan en dat er vermoedelijk sprake zou zijn van meerdere slachtoffers. Die groep diende echter nog te worden geïdentificeerd. Voor het doorgronden van het integrale feitencomplex en bewijsvergaring is wenselijk dat in onderlinge afstemming opsporingsonderzoek plaatsvindt in zowel Curaçao en Nederland.

Alle opsporingshandelingen dienen te worden verricht voor het aan het licht brengen van de waarheid. Ter bevordering van de efficiëntie verzoekt de officier contact en informatie uitwisseling op politieel niveau. Ten slotte verzoekt de officier haar ambtgenoot in Rotterdam alle onderzoeksgegevens die in het kader van het strafrechtelijk onderzoek in Nederland zijn vastgesteld en/of nog worden vastgesteld ter beschikking te stellen voor gebruik in het onderzoek "The Followers" en de vervolging van cliënt in Curaçao."

Uit het dossier blijkt niet dat dat verzoek d.d. 8 april 2016 op/of omstreeks 8 april 2016 wordt aangeboden bij de IRC ter verzending.

D.d. 10 januari 2014 verzoekt ambtgenoot Kuipers tot overdracht van de strafvervolging inzake aangeefster M. aan het parket Curaçao (4^e aanvullend eindrelaas deel III).

Puntje van de orde is dat de officier van justitie in Curaçao pas op 2 mei 2017 het landelijk IRC verzoekt krachtens artt. 36-40 van het Statuut van het Koninkrijk der Nederlanden uitvoering te geven. Tevens bericht de officier het IRC dat het parket in Rotterdam reeds twee rechtshulpverzoeken in behandeling heeft genomen en heeft uitgevoerd (4^e aanvullend eindrelaas deel II).

Ik citeer:

'Dit verzoek is reeds een aantal weken geleden telefonisch besproken met de officier van justitie mr Martine Kuiper in het kader van de voorbereiding van dit rechtshulpverzoek.'

Bij dat zogenoemde Overkoepelende

Dergelijke verzoeken zijn vormvrij, medewerking dient in principe altijd te worden verleend. Dat kan goed zijn en zeer efficiënt, maar soms ook niet, is het weinig transparant met alle gevolgen van dien. Immers al deze contacten en de inhoud daarvan gaan volledig aan uw gerecht en de verdediging voorbij.

Het gaat om een grote kerkgemeenschap met vestigingen in Curaçao en in Nederland. Uit het dossier kan worden opgemaakt dat vanaf 2013 er binnen de kerkgemeenschap en daarbuiten, in Curaçao en in Nederland - verifieerbaar niet meer verifieerbaar - met elkaar heeft gesproken en gecommuniceerd. Op Facebook doen de wildste de ronde. Youtube (met daarop al dan ingekorte en/of bewerkte beeldfragmenten).

De verdediging vraagt zich af of beide landen zich bewust waren en volledig op de hoogte van wat er allemaal aan de eerste aangiftes vooraf is gegaan en de complexiteit dat dat met zich brengt van de zaak.

Ik vraag uw gerecht aandacht voor het volgende:

Aangeefster M. (Nederland) en aangeefster T. (Curaçao) zijn halfzussen. Zij hebben allebei dezelfde biologische vader, te weten getuige J.L.

De moeder van aangeefster M. (Nederland) is een nicht van getuige P-H.

Daarnaast hebben aangeefster W. en aangeefster A. alsmede de zus van aangeefster W. met elkaar samengewoond in een appartement.

Aangeefster A. is een vriendin van aangeefster Hernandez. Aangeefster

A. is ook een vriendin van aangeefster L.. Getuige J. de W. is een neef van aangeefster W.

Getuige de W. heeft een relatie (gehad) met H. De vriend van aangeefster de W. is getuige S.

Uit het dossier blijkt samengevat dat binnen de kerkgemeenschap mensen relaties met elkaar hebben en al dan niet op goede voet uit elkaar gaan. Sommige mensen zijn heel tevreden over de kerk, anderen weer niet zodra en indien dat nodig was Sommige personen zijn positief over cliënt en stellen dat cliënt voor hen klaar stond, ze nooit iets hebben gemerkt van die vermeende onzedelijkheid, andere personen uiten zich negatief over cliënt.

Uit het dossier blijkt dat drie verschillende mensen stellen dat ze visoenen krijgen en aangeefsters dan wel hun moeders voorafgaande aan het doen van de aangifte

daarover informeren. Getuige P-H, getuige R. en nog een onbekend gebleven mevrouw waarover P-H spreekt (cd roms).

De pianist van de kerk getuige Z. heeft met meerdere aangeefsters gesproken over het doen van aangifte en om de waarheid te achterhalen gaat hij zelf met een van die meisjes naar bed, terwijl hij getrouwd was.

Deze aangeefster is aangeefster A., zij krijgt vervolgens van Z. het advies om een heimelijke opname te maken. Deze opname zien we meermalen terug komen in het dossier. Bij L., bij A..

Wat is hier nu aan de hand?

In Rotterdam zagen ze onvoldoende aanleiding om ten spoedigste tot een vervolging over te gaan, sterker nog er volgt geen enkele beslissing. Geen sepot, al dan niet voorwaardelijk, niks. Terwijl dat wel is voorgeschreven in de Aanwijzing van het openbaar minister in Nederland. Resultaat, vanaf het informatieve gesprek gezien gaat men voorbij de redelijk termijn om tot een vervolging over te gaan.

Die redelijke termijn om tot een vervolging over te gaan is in het kader van 6 EVRM al verstreken, maar de zaak krijgt opeens een impuls doordat er in Curaçao ook iets begint te schuiven. De media melden dan er weer een zaak bij is. Nee, er komt dan een zaak bij die het vervolgen niet waard was. Dat is er aan de hand en niks anders.

Dan is de vraag hoe gaat Curaçao ermee om? Daar bedoel ik mee hoe gaat het openbaar ministerie met zo'n gevoelige zaak om en dat geldt ook voor de overige procespartijen.

Conclusie: zeer slecht, delen uit de aangifte van L. liggen op straat en worden op tv en radio besproken. De advocaat van de benadeelde partij doet meermalen oproepen aan vermeende aangeefsters zich te melden, familieleden van aangevers achten het verstandig in de media van alles te melden. Zelfs nog voordat cliënt is aangehouden verschijnen er beschuldigingen middels journalisten en het gaat maar door en door.

De verdediging stelt dat gezien het bovenstaande

Noodzakelijk is juist in zedenzaken de rust te bewaren en kritisch te blijven. Niet alles maar aannemen wat je hoort. Dit alles in het kader van de waarheidsvinding.

We dienen dus terug te gaan naar de eerste aangifte dan wel het informatieve gesprek en/of het gesprek in het kader van het hoorrecht van elke aangeefster afzonderlijk. Van alle 10 aangeefsters afzonderlijk.

Wat was nu de inhoud van de verklaring, is daar kritisch naar gekeken. Wat is nu eigenlijk uit eerste waarneming het bewijs daarvan? Wat is een objectieve bron? Is er überhaupt een objectieve bron?

Het openbaar ministerie en niemand anders heeft de taak toe te zien op een eerlijke procesgang. De officier van justitie dient zich dus constant af te vragen en er ook nauwlettend op toe te zien - en waar nodig in te grijpen - hoe houden we de dames uit elkaar, wat verklaren ze uit eigen waarneming, wat kunnen ze verklaren? Soms moet je concluderen dat de zaak verprutst is, totaal besmet.

We kennen deze zaken in Nederland ook en zijn door schade en schande wijzer geworden.

In Oude Pekela, een klein dorpje in Groningen, had men in 1987 opeens te maken met kinderen die spraken over clowns die ze hadden meegelokt en misbruikt het betrof een betrekkelijk kleine gemeenschap. Er was veel media-aandacht en steeds meer aangiften van enge clowns volgden. De clowns zijn nooit gevonden, het recherchewerk diende te staken daar niet kon worden uitgesloten en/of niet meer kon worden vastgesteld dat sprake was en/of kon zijn van directe dan wel indirecte beïnvloeding die van invloed kan zijn op de betrouwbaarheid van de uitkomsten van het onderzoek en de inhoud van de verklaringen. Mogelijk kan bij sommige aangeefsters zelfs worden gesproken over een hervonden herinnering.

Vast staat dat de aangeefsters ook met psychologe hebben gesproken voorafgaande aan het doen van aangifte. Bij een aangeefster is sprake van een eerdere verkrachting.

Gezien dit gegeven had het dan ook op de weg van het openbaar ministerie gelegen om bij uitstek in onderhavige zaak de expertise van het Landelijk Expertisebureau in Zedenzaken (LEBZ) in te schakelen. Over het algemeen toetst het LEBZ het onderzoek ook. Dit zou dan niet geheel kunnen met betrekking tot het onderzoek wat op Curaçao is verricht, maar wel met betrekking tot het onderzoek wat in Nederland is verricht.

Daarbij bestaat er ook een mogelijkheid om slechts een facultatieve toets te laten plaatsvinden bij het LEBZ, want inhoudt dat met name de verklaringen van de aangeefsters en de getuigen op geloofwaardigheid worden getoetst.

Het LEBZ bevindt zich in Nederland, echter is het Gerecht van Curaçao niet onbekend met het inschakelen van het LEBZ. Een dergelijk verzoek is immers reeds in 2012/2013 door het Hof hier ten lande toegewezen inzake Oomen/OM (parketnummer: 500.00874/11). Een opmerking daarbij verdient ook nog dat in die zaak destijds geconcludeerd is door het LEBZ dat alle drie de aangiftes, die een zelfde modus operandi aangaven en die elkaar ook kenden, zelfs tegelijk in het huis van de verdachte hadden gewoond, als onwaar dienden te worden aangenomen, wat tot de vrijspraak heeft geleid.

Het is dan onnavolgbaar waarom het openbaar ministerie in onderhavig onderzoek op geen enkel moment het LEBZ heeft ingeschakeld.

Ten aanzien van het bewijs

Met name de beoordeling van het bewijs en waardering van het bewijs speelt een belangrijke rol in zedenzaken.

De vragen die gesteld dienen te worden zijn:

Is er voldoende wettig bewijs? Is het bewijs ook overtuigend? Zijn de verklaringen van aangevers ook geloofwaardig en betrouwbaar? Zijn ze niet kennelijk leugenachtig, feitelijk en praktisch onmogelijk? Zijn er geen tegenstrijdigheden, of onjuistheden, discrepanties over essentiële onderdelen in de afgelegde verklaringen?

Voor het oordeel van de rechtbank is van belang dat het bewijs dat de verdachte een ten laste gelegd feit heeft begaan, door de rechter niet uitsluitend kan worden aangenomen op de verklaring van één getuige. De bepalingen strekt ter waarborging van de deugdelijkheid van de bewijsbeslissing, in die zin dat zij de rechter verbiedt tot een bewezenverklaring te komen ingeval de verklaring van één getuige met betrekking tot de feiten en omstandigheden op zichzelf staat en onvoldoende steun vindt in ander bewijsmateriaal. De vraag of aan het bewijsminimum als bedoeld in artikel 342, tweede lid, Sv is voldaan, laat zich niet in algemene zin beantwoorden, maar vergt een beoordeling van het concrete geval.

Het voorschrift van artikel 342 tweede lid, Sv leidt ertoe dat de rechter naast de betrouwbaarheid van de verklaring van de aangever dient te beoordelen of voor de beweringen van aangever voldoende steunbewijs in het dossier aanwezig is.

De juistheid van de tenlastelegging moet - met andere woorden - niet alleen uit de (**betrouwbaar bevonden**) gebezigde verklaring van aangever volgen, maar ook uit ander bewijsmateriaal dat bovendien afkomstig dient te zijn uit een andere bron.

T.a.v. feit 1 L.

Vrijspraak gezien tenlastegelegde periode

De verdediging verzoekt uw gerecht cliënt vrij te spreken van het gehele feit aangezien niet kan worden bewezen dat - in de ten laste gelegde periode - sprake zou zijn geweest van de door aangeefster beschreven incidenten.

Na het beluisteren van haar verhoor bij de recherche in Nederland valt op, dat ze de tijdslijn op geen enkele wijze zelf kan weergeven. Ze komt er gewoonweg niet uit in het vijf uren lang durende verhoor.

De rechercheurs hoor je tegen elkaar praten en zeggen, dat dat voor haar 'lastig' is en dat verder (door)vragen geen zin heeft.

De rechercheurs proberen een tijdslijn te maken en beginnen bij het moment dat ze cliënt zou hebben ontmoet in zijn Barbershop, wanneer ze op welke locatie heeft

gewoond met haar vader, vanaf welk moment ze bij cliënt af en toe verbleef dan wel logeerde? Vanaf welk moment was er sprake van wonen, met wie, etc
Let wel, haar leeftijd dient immers te worden bepaald. Cruciaal in zedenzaken.

Nogmaals daar komt de aangeefster niet uit. De aangeefster vraagt op een bepaald moment of ze een en ander niet aan haar broer kan vragen, dan laat ze haar tante het terugsturen, dat gaat over het moment dat cliënt van Honduras kwam en daarna Apostel werd (16.00 -17.23).

Ook pakt ze tijdens het verhoor een boekje erbij ze wil herinneringen/aantekeningen (?) van die dag graag opschrijven (02.38.27, 02:39:26, 2:41:00- 02:44:10).

Aangeefster geeft aan dat ze ook al bij haar eerste aangifte een kopie van een brief heeft ingeleverd bij de verbalisant in Curaçao, dat zou zijn gebruikt bij het opstellen van de aangifte de "politie heeft het " (02:02:23 - 02:15:24).

Ze was een vriendinnetje van C. de oudste dochter van cliënt en zou bij haar komen spelen en logeren. Op de band verklaart C. echter dat zij in die periode meer bij aangeefster L. was dan zij bij haar (23:49).

Aangeefster L. stelt in haar eerste verklaring dat ze sliep in een stapelbed en daar zou zijn betast door cliënt. In haar tweede verklaring stelt ze weer op een dekbed op de grond te hebben gelegen in de slaapkamer van C. en C. op een bed. (13.05-13.50).

C. verklaart echter dat beide beweringen niet juist zijn, omdat dat dat stapelbed er pas zijn gekomen toen zij niet meer bij haar vader woonde.

C. denkt na hoe oud ze in die periode was. Dan zegt ze ik was 15 jaar en L. was volgens haar 3 jaar jonger. Ze probeert het te berekenen, maar komt er niet uit.

De rechercheur stelt vast dat als zij 15 jaar was L. 12 jaar moet zijn geweest. Dat wordt in alle schema's/tijdlijnen weergegeven. Echter ook dat kan niet kloppen. Want ze verschillen 5 jaren in leeftijd.

C. is op haar 18^e eerst naar Bonaire gegaan en is vervolgens in Nederland gaan wonen. Daarna is L. er gaan wonen en kwam er volgens C. pas een stapelbed. L. bevestigt dat ze bij cliënt is gaan wonen na het vertrek van C. (Map 1 p. 322 van haar tweede verklaring).

Vervolgens geeft de aangeefster aan dat ze denkt dat ze in de 4^e klas van de lagere school zat toen ze begon met zwemles.

De rechercheurs proberen vervolgens te achterhalen hoe oud je dan eigenlijk bent in Curaçao als je begint met de basisschool 907.30 – 12.00). Ze hebben geen idee en

maken de vergelijking met Nederlandse schoolsysteem en de daaraan gekoppelde leeftijden.

CD-Rom: Aangeefster denkt ondertussen na en zegt dat ze begon op de school New Song dan van school in de 1^e wisselde van school (9.02). Ze is in de 2^e klas blijven zitten.

Aangeefster zegt dat ze “geen idee” heeft (9.50) . “Je begint met denk 7 jaar, maar is kleuter, peuter....’ (10.17).

De rechercheurs gaan zelf de boel invullen en concluderen dat je zes jaar nadat je bent begonnen op school, je in de 4^e klas moet hebben gezeten.

De vraag wordt gesteld hoe lang ze op zwemles had gezeten, antwoord kan zijn 1 jaar.

Op de vraag hoe oud ze was toen ze Lando had leren kennen, geeft aangeefster aan dat ze op zwemles zat. Op de cd rom 15.00-15.43; “Je zat in de 4^e klas zeg je.”

Correctie, dat heeft ze eerder niet gezegd, ze heeft gezegd dat ze dat “dacht” .

Fragment: 01.45.21-01:46:10: dat ze toen in de 2^e van het SBO zou hebben gezeten, is ook een conclusie van de verbalisanten. Zij rekenen dat uit, niet aangeefster (01:45:21 - 01:46:10).

De aangeefster zegt dat ze niet zo goed is in jaartallen (01:55:00 - 01:55:28).

Het punt is dat ze niet alleen slecht is in het weergeven van jaartallen, maar ook

Conclusie

Wanneer ze voor het eerst naar de peuter, kleuter en basisschool ging wordt ook niet duidelijk. Het is niet voor niets dat de politie in het dossier steeds “vermoedelijk, vermoedelijk” weergeeft. Waaruit blijkt bijvoorbeeld dat ze 6 jaar oud was toen ze naar de basisschool ging. Er bestond toen immers geen leerplicht. Ook blijkt niet uit het dossier hoe vaak ze in de 6^e klas heeft gezeten en hoe oud ze toen was (Eindrelaas deel III) en tevens niet hoe oud ze was toen ze naar de peuter dan wel kleuterschool ging.

Vrijspraak: seksueel binnendringen niet bewezen

Subsidiar verzoekt de verdediging uw rechtbank cliënt vrij te spreken, omdat de verdediging stelt dat het seksueel binnendringen, namelijk het pijpen en het penetreren in haar vagina en/of anus, niet kan worden bewezen.

Dat maakt dat het feit niet kan worden bewezen omdat de handelingen in ieder geval mede moeten bestaan uit het seksueel binnendringen.

Zoals ik reeds heb aangegeven verklaart de aangeefster wisselend over een stapelbed, dekbed, matras en wat daar dan vervolgens in zou zijn gebeurd.

Voorts verklaart ze ook tegenstrijdig over hetgeen ze aan kleding droeg.

Ze had een korte pyjamabroek aan en een shirt.

De vermeende handeling beschrijft ze echter als volgt:

Hij raakte haar via haar rechterbeen over haar pyjama short heen van achteren aan bij haar grote schaamlippen. Ondertussen was ze wakker geworden en zou ze hem hebben aangekeken.

Opmerkelijk is dat ze in Curaçao had verklaard dat ze op een stapelbed lag in een japon, zij onder en C. boven en dat cliënt zijn handen langzaam naar boven schoof richting haar vagina.

De rechercheurs in Curaçao zijn helemaal niet kritisch vragen niet verder, onduidelijk is op dat moment of dat op of onder de kleding was.

Dat wordt later in Nederland duidelijk, maar dan klopt de rest van de beschrijving van deze seksuele handeling, plaats en kleding weer niet.

Opeens verklaart de aangeefster dat de eerste keer penetratie in haar vagina in de auto was, denkt ze. Hoe oud ze toen was weet ze niet.

Als de rechercheurs in Nederland haar confronteren met het feit dat in haar eerste aangifte afgelegd bij de politie te Curaçao letterlijk staat weergegeven dat ze 9 of 10 jaar oud was ten tijde van de aanrakingen van vagina en borsten en 11 a 12 jaar ten tijde van de eerste penetratie (Map 1, p. 300).

Geeft ze aan dat ze nimmer heeft gezegd dat ze 9 of 10 jaar oud was maar dat de agenten dat ervan hebben gemaakt (**op band**).

De recherche in Nederland schrijft dat vervolgens niet op.

Opmerking: de rechercheurs tikken mee met het verhoor, maar het is geen letterlijke weergave van wat er is gezegd. Daarvoor dien je de cd rom volledig te beluisteren.

Ten slotte

Wat opvalt is dat de aangeefster bij aanvang van het verhoor in Nederland (die aanvulling op haar aangifte) aangeeft dat ze nog iets dient in te leveren voor het openbaar ministerie in Curaçao.

De rechercheurs in Nederland weten van niets, maar vinden het prima. Aan het einde van het verhoor komen ze hier weer over te spreken en dan blijkt het om een geluidsoptname van aangeefster A. te gaan. De rechercheurs zegt dit echter niet zo veel en nemen het gewoon in beslag met de mededeling het op te zullen naar de zaaksofficier in Curaçao (6: 21:10-6:6:22:17)

Hoe ze daaraan komt, met welke reden dit is opgenomen en zij dit inlevert wordt niet gevraagd. Op geen enkel moment wordt nagegaan of dit fragment zou kunnen zijn bewerkt. Is er bv. in geknipt danwel is de opname mogelijk gemanipuleerd. Let wel, de politie maakt geen backup van een opname op een telefoon, zij ontvangen een opname. Kritisch wordt hier niet naar gekeken.

T.a.v. feit 2 S.

Vrijspraak gezien tenlastegelegde periode

De verdediging verzoekt uw gerecht cliënt vrij te spreken van het gehele feit aangezien niet kan worden bewezen dat - in de ten laste gelegde periode - sprake zou zijn geweest van de door aangeefster beschreven incidenten.

Aangeefster S. zou blijkens haar aangifte in de woning verblijven in dezelfde periode als aangeefsters L. en D.

Uit haar verklaring kan worden opgemaakt dat de oudste dochter van cliënt Lisa een baby zou zijn geweest en sliep in de slaapkamer van haar ouders (Map 1, p. 649). Ze maakt een tekening van de slaapkamer en geeft daaronder "Lisa" aan.

Moeder verklaart dat haar dochter daar verbleef, maar noemt een andere leeftijd nl. 11-13 jaar. C. zou slapen op een stapelbed. Dat wordt in die periode door niemand bevestigd.

Uit de schoolgegevens kan ook niet worden vastgelegd hoe oud aangeefster S. zou zijn geweest.

S. verklaart dat ze heeft gezien dat cliënt aan haar billen zat. D. kan zich dat niet herinneren, RC p. 5).

T.a.v. feit 3 D.

Griffier TTZ

Geen sprake ontuchtige handeling.

.....

Algemeen

Reeds sinds de 19^e eeuw wordt er wereldwijd gesproken van de noodzakelijkheid van de scheiding van kerk en staat. Hiervan is er sprake wanneer de kerkelijke macht en de staatkundige macht niet in dezelfde handen zijn en geen beslissende invloed op elkaar uitoefen. In de praktijk houdt dit in dat de staat en de kerk (of andere religieuze instituten) ieder hun eigen zaken regelen en zich niet met elkaar bemoeien of elkaar de regels voorschrijven¹.

Om deze reden is de opmerking van U, Edelachtbare aan het begin van de pro forma zitting in oktober 2016 in onderhavige zaak dan ook alleszins terecht geweest, waar U aangaf dat het van cruciaal belang is om een duidelijk onderscheid te maken van welke feitelijke gedragingen bestempeld kunnen worden als moreel verwerpelijk en welke feitelijke gedragingen als een strafbaar feit.

In dit kader wenst de verdediging tevens bezwaar te maken tegen de vertaling van de Papiamentse bewoordingen 'aktonan immoral'. Naar de kennis van de verdediging is dit juist de aanduiding voor moreel verwerpelijke handelingen, wat derhalve geen strafbaar feit is, en niet voor ontucht, wat wel een strafbaar feit zou zijn. De verdediging maakt derhalve bezwaar tegen de vertalingen van alle verhoren die er bij de rechter commissaris en de politie hebben plaatsgevonden, waarbij 'aktonan immoral' vertaald is als 'ontucht', in plaats van 'moreel verwerpelijke handelingen'.

De verdediging verzoekt Uw Gerecht dan ook om de bewoordingen 'ontucht' in alle verhoren te lezen als 'moreel verwerpelijke handelingen'. De juiste Papiamentse vertaling van het strafbare feit 'ontucht' is immers 'abuzo seksual' en niet 'aktonan immoral'.

Dit is nu juist het cruciale verschil wat er bij de beoordeling van onderhavige zaak dient te worden gemaakt. Indien er al sprake zou zijn van het onderhouden van seksuele relaties door cliënt met meerderjarige meisjes, terwijl hij getrouwd was, is dit uiteraard moreel verwerpelijk en geen strafbaar feit. Indien dit wel zou moeten worden bestempeld als strafbaar feit, zitten de gevangenen straks overvol.

Dat dit soort acties als moreel verwerpelijk worden gezien, ook door de kerk van cliënt zelf, blijkt in eerste instantie uit de verklaring die afgelegd is door getuige Z. bij de rechter commissaris, d.d. 23 mei jl. De heer Z. is degene geweest die wilde dat er iets werd gedaan aan het feit dat cliënt seksuele relatie zou hebben onderhouden met kerkgangers. Eerst door dit aan zijn vrouw te vertellen, toen door het openlijk in de kerk te vertellen en toen dit allemaal niet het gewenste effect heeft gehad

---

¹www.wikipedia.com

heeft Z. er zijn levenswerk van gemaakt om jarenlang, al dan niet, beïnvloedbare kerkgangers aan te zetten tot het doen van een strafrechtelijke aangifte.

Wat Z. hiertoe heeft gedreven tot het opzetten van deze klopjacht verklaard hij zelf in datzelfde verhoor: *'In december 2010 ben ik erachter gekomen dat Lando sliep met mijn vrouw. Ze had dat toegegeven. Lando heeft dat zelf ook toegegeven.'* Dit zou subjectief gezien kunnen worden als moreel verwerpelijk, maar niet als strafbaar feit.

Hierna is Z. gaan rondvragen in de kerk of cliënt met meerdere vrouwen een relatie heeft gehad. Dit onderzoek ging letterlijk 'by any means necessary'. Op de vraag of Z. met meerdere vrouwen heeft gesproken voordat zij aangifte hebben gedaan, verklaard Z., ten overstaan van de rechter commissaris: *'Ja, ik heb ze veel gewaarschuwd. Ik begon zelfs een seksuele relatie met één van hen om daartoe te komen.*'

Let wel, in datzelfde verhoor geeft Z. aan dat hij nog steeds samen is met zijn vrouw. Z. is derhalve zelf degene die vreemd is gegaan en vrouwen, in ieder geval onder seksuele druk, aangifte heeft laten doen tegen cliënt.

Als er dan vervolgens aan Z. wordt gevraagd wat cliënt volgens hem fout zou hebben gedaan, antwoordt hij: *'Ik heb ze niet aangezet tot het hier doen van aangifte, maar om de waarheid naar voren te brengen in de kerk. Met waarheid bedoel ik dat Lando een dubbelleven leidde. Niet een leven dat een pastoor zou moeten leiden. Met dubbelleven bedoel ik: als je op de weg van God bent zijn er dingen die je mag en dingen die je niet mag. Voor de buitenwereld leid je een heilig leven, maar je hebt twee achtergronden. De eerste: als je getrouwd bent mag je geen seks hebben buiten het huwelijk. Als je dat leven leidt, kan je niet in de kerk vertellen wat God allemaal zegt, want God praat niet met zondaars.'*

Opnieuw een opmerking waarop er gewezen wordt op het moreel verwerpelijke van de vermeende handelingen van cliënt en niet op strafbare feiten. Een andere frustratie van Z. jegens cliënt is gelegen in het feit dat Z. zich weggestuurd voelde, doordat cliënt Z. de mogelijkheid heeft gegeven om elders, te Rooi Santu, een kerk te leiden.

Op de vraag wat hem ertoe heeft gedreven om meisjes aan te zetten tot het doen van aangifte, antwoordt Z.: *'Ik was niet boos. Ik had wel pijn. Door die pijn heb ik dit allemaal gedaan.'*

Opvallend is tevens dat het meisje waarmee Z., tijdens zijn huwelijk, een seksuele relatie heeft onderhouden met als enkele doel om haar ertoe te bewegen om aangifte tegen cliënt te doen bij de politie heeft gezegd dat het juist Z. was die meerdere seksuele relaties onderhield met meisjes van de kerk.

Deze Z. is derhalve degene die een hoop in beweging heeft gezet om vrouwen ertoe te bewegen om aangifte tegen cliënt te doen. Toch beschrijft hij gebeurtenissen, waar hij zelf directe getuige van zou geweest, die alles behalve te rijmen zijn met een strafbaar feit. Zo zegt hij gezien te hebben dat cliënt langs een meisje zou hebben gelopen en daarbij per ongeluk met zijn hand in de buurt van haar kruis is geweest. Hierbij merkt Z. dan ook op dat dit het ergste is dat hij gezien heeft.

Dit alles zou subjectief gezien bestempeld kunnen worden als moreel verwerpelijk maar niet als strafbaar feit. Per zaak zal er straks uitgebreid uiteengezet worden waarom er geen sprake is van een strafbaar feit.

Alvorens er over wordt gegaan tot bespreking van de feiten, zal de verdediging zich nog kort uitlaten over het onderzoek. Het onderzoek van het openbaar ministerie dient gericht te zijn op de waarheidsvinding en niet op het maar veroordeeld krijgen van een verdachte.

Hier is het onderzoek van het openbaar ministerie absoluut niet op gericht geweest. Er heeft een actieve zoektocht plaatsgevonden naar mogelijke slachtoffers. Tijdens het requisitoir is zelfs nog door het openbaar ministerie zelf naar voren gebracht dat niet alle aangeefsters in beginsel bereid waren om naar het politiebureau te komen en om een verklaring af te leggen of zelf om aangifte te doen.

Dit houdt in dat de aangeefsters zowel door Z. als door het openbaar ministerie zijn aangezet tot het (onvrijwillig) doen van aangifte. Terwijl het vrijwillig en uit zichzelf aangifte doen, nou juist het hekele punt zou moeten zijn. De ten laste gelegde feiten zijn zeer subjectief geformuleerd. Er wordt gesproken over een bepaalde druk. Dan moet wel blijken dat de aangeefsters ook daadwerkelijk een druk hebben gevoeld.

Bovendien zou uit het doen van een directe vrijwillige aangifte tevens blijken dat zij het in ieder geval als een strafbaar feit hebben ervaren en niet slechts als moreel verwerpelijk. Echter blijkt uit onderhavig dossier dat meerdere aangiftes pas jaren later zijn gedaan.

Daarbij komt nog dat een deel van bedoelde aangiftes tevens zijn ingegeven door wat de aangeefsters in de media over de zaak zouden hebben gehoord. Deze zaak is dan ook een schoolvoorbeeld van een 'trial by media'. In dat kader komen we dan opnieuw uit bij het verschil tussen wat moreel verwerpelijk is en wat een strafbaar feit zou zijn.

De verdediging stelt zich in ieder geval op het standpunt dat er geen sprake is van gepleegde strafbare feiten door cliënt. Of er sprake is van moreel verwerpelijke handelingen, kan niet worden vastgesteld in het strafproces. Dit vergt immers een subjectief oordeel, terwijl Uw Gerecht hier nu juist is om een vonnis een objectief oordeel te geven, wat dus in casu niet kan met betrekking tot de ten laste gelegde feiten.

Maar als we zouden zeggen dat we hier al spreken over moreel verwerpelijk gedrag (quod non!), is cliënt in dat geval al genoeg aan de publieke schandpaal genageld, door het onderzoek wat heeft plaatsgevonden, deze openbare terechtzitting en uiteraard alle negatieve dingen die er over cliënt door de media naar voren zijn gebracht. Mede gezien de positie die cliënt heeft binnen de kerk. Deze omstandigheden drukken dus extra zwaar op cliënt.

De opluchting was dan ook groot bij de verdediging toen eindelijk het onderzoek ter terechtzitting aanving, waardoor cliënt op zeer korte termijn zal weten waar hij aan toe is en deze 'trial by media' een halt toe kan worden toegeroepen.

Druk/dwang

Per feit zal straks uitgebreid uiteen worden gezet waarom de ten laste gelegde druk niet bewezen kan worden verklaard. Echter zal de verdediging hier alvast in algemene bewoordingen ook wat over zeggen. Allereerst dient er te worden opgemerkt dat ook dit objectieverbaar moet zijn. Zou iemand onder dezelfde omstandigheden en in de dezelfde situatie de zelfde druk hebben ervaren. Het antwoord is: Nee!

Helaas is het onmogelijk voor de verdediging om iets te laten onderzoeken aan de psyche van de aangeefsters. Echter blijkt uit de verschillende verhoren zelf, waar straks uiteraard nog uitgebreid bij stil zal worden gestaan, dat het vrijwel allemaal meisjes zijn die een moeilijke achtergrond hebben en makkelijk beïnvloedbaar zijn.

Vooropgesteld dient wel te worden dat het standpunt van de verdediging is dat de ten laste gelegde seksuele handelingen niet bewezen kunnen worden. Indien dit wel zo zou zijn (quod non!) betekent het enkele feit dat cliënt pastoor is, uiteraard niet op zichzelf staand dat slechts dat gegeven zou leiden tot het uitoefenen van een bepaalde druk.

Indien het één en ander daadwerkelijk zo zou hebben plaatsgevonden zoals ten laste gelegd (quod on!), geldt het volgende. Het is een man toegestaan om toenadering te zoeken naar een vrouw. Zo heeft cliënt immers ook zijn huidige echtgenote leren kennen, in de kerk. Bij het zoeken van deze toenadering, het versieren, mag er een aanraking plaatsvinden. Ook op het moment dat een vrouw aangeeft dat het wellicht verstandiger zou zijn om dat niet te doen, kan de man best nog een poging wagen. Pas als de vrouw overduidelijk kenbaar maakt en blijft maken dat zij de aanrakingen en zeker het seksueel contact niet zou willen en de man zou toch doorgaan en haar ergens toe dwingen, is er sprake van een strafbaar feit. Eerder niet!

Derhalve als een vrouw niet kenbaar maakt dat ze het niet zou willen, geen weerstand biedt, niets zegt en alles maar laat gebeuren, is er geen enkel moment waarop de man had moeten weten dat hij iets tegen de wil van de vrouw aan het doen was.

Voorts kan ook uit de welwillendheid van het verrichten van bepaalde seksuele handelingen blijken of een vrouw daarin vrijwillig zou participeren. Een kenmerk van een verkrachting is dat een man continue controle blijft uitoefenen op de vrouw, dan

wel met geweld of dreiging met geweld, dan wel met een lichamelijk overwicht. Dit houdt in dat over het algemeen de man bij een eventuele penetratie zich op de vrouw zal bevinden om te voorkomen dat de vrouw weg kan gaan. Uiteraard zal de man bij een gedwongen karakter nimmer de vrouw ertoe aanzetten om orale seksuele handelingen te verrichten, omdat de vrouw op dat moment de lichamelijke overmacht zou hebben.

In tal van aangiftes in casu wordt erover gesproken dat de vrouw op de schoot van cliënt zou hebben gezeten en orale handelingen zou hebben verricht. Van een lichamelijk overwicht is derhalve dan al geen sprake.

Voorts zou er volgens het openbaar ministerie nog overwicht bestaan in het feit dat cliënt een pastoor was. Het blijkt duidelijk uit onderhavig dossier dat de aangeefsters heel erg opkeken naar cliënt. Het is vergelijkbaar met een fanclub van een artiest. Er zit uiteraard wel degelijk een verschil in wanneer de buurman de buurvrouw benaderd voor het verrichten van seksuele handelingen, die naar alle waarschijnlijkheid rechtsomkeerd kan gaan, dan wanneer een zanger van The Beatles, Elvis Presley, (of iets actueler) Usher of Enrique Iglesias datzelfde verzoek zou doen. Waarschijnlijk zal een vrouw daar sneller op in gaan. Is er in dat geval sprake van misbruik. Wordt er dan misbruik gemaakt van het feit dat zij toenadering zouden zoeken naar een fan? Nee, absoluut niet! Uiteraard wordt er in een dergelijk geval wel rijkelijk gebruik gemaakt van die verhoudingen, maar zeker geen misbruik. Opnieuw kan dat gezien worden als moreel verwerpelijk, maar zeer zeker niet als strafbaar feit. Hetzelfde geldt in casu.

Derhalve kan het simpele feit dat cliënt een pastoor is, niet leiden tot bewezen verklaringen van ongeoorloofde druk of dwang. Ook met betrekking tot andersoortige machtsverhoudingen is hier niet zondermeer sprake van. Indien een werkgever aan een werknemer zou vragen om seksuele handelingen te verrichten, is ook dit uiteraard niet per definitie een strafbaar feit. Hiervan zou eventueel pas sprake zijn als de werkgever de werknemer zou verplichten tot het verrichten van seksuele handelingen op straffe van ontslag.

In casu is van een vergelijkbare situatie ook geen sprake. Indien wij de aangiftes al zouden volgen (quod non!) zou er een aantal keer achteraf, derhalve na het verrichten van de seksuele handelingen, zijn verklaard dat de aangeefster om vergiffenis zouden kunnen vragen aan God. Er is door geen enkele aangeefster verklaard dat cliënt voorafgaand aan het verrichten van de seksuele handelingen gezegd zou zijn dat zij dat moesten doen, omdat zij anders verstoten zouden worden uit de kerk of niet naar de hemel zouden gaan of iets dergelijks. Er is derhalve juridisch geen druk gelegd om de aangeefsters ertoe te bewegen om seksuele handelingen, tegen hun wil, met cliënt te verrichten. Hiermee doel ik uiteraard alleen op de meerderjarige aangeefster. Dit gegeven is niet relevant voor de minderjarige aangeefsters.

Ook niet waar het gaat om de zogenaamde aanrakingen; de magische krachten, die cliënt volgens het openbaar ministerie zou beschikken om vrouwen te laten flauwvallen. Cliënt heeft hier reeds over verklaard dat hij niet over dergelijke krachten beschikt. Het

is dan ook onbegrijpelijk dat het openbaar ministerie deze stellingname heeft ingenomen. De partijen bij het strafproces bestaan uit deelnemers die het wetenschappelijk onderwijs hebben genoten. De gevolgen van de aanrakingen die het openbaar ministerie naar voren brengt, zijn nooit wetenschappelijk bewezen en dienen in deze rechtszaal als onwaar te worden aangenomen. Hetzelfde geldt voor de visioenen van mevrouw Pieters-Helena.

Wat Z. hierover verklaard is het volgende: *‘Het is een spiritueel iets. Ik ga een voorbeeld noemen: Lando sprak met mijn vrouw. Hij probeerde haar te verleiden, hij kocht eten voor haar. Het lukte hem niet meteen. Toen begon hij met de spirituele handeling van de handoplegging. Ik heb die niet gezien, maar van mijn vrouw gehoord. Zij vertelde dat je voelt alsof een slang je intieme delen binnengaat en na een aantal dagen begin je hem aantrekkelijk te vinden.’* Hier zouden zij dan ook door kunnen flauwvallen, aldus Z.

Volstrekt ongeloofwaardig! Waar het openbaar ministerie op doelt in een bepaalde trance. Dit komt bij meerdere geloven voor. Deze trance wordt niet veroorzaakt door de pastoor, maar door de persoon zelf. Diegene moet zich daar open voor stellen anders lukt het niet. Bovendien zijn een tal van andere factoren daarbij van belang, zoals de juiste muziek en bijvoorbeeld een soort tantrum, dus dat er continu dezelfde woorden herhaald worden.

Van een dergelijke situatie zou er sprake kunnen zijn na een langdurige kerkdienst, die deze elementen zou bevatten. Dit kan uiteraard niet nagebootst worden in een enkele minuut in een auto, zodat cliënt zijn ‘goddelijke gang’ zou kunnen gaan met een vrouw. Bovendien zijn de meningen verschillend over het bestaan van de trance. Niet iedereen gelooft hierin. In onderhavig dossier bevinden zich ook meerdere verklaringen van kerkgangers die hebben aangegeven dat zij denken dat mensen het ‘faken’.

Tot slot merkt de verdediging nog in het algemeen hierover op dat de ten laste gelegde dwang of druk objectiveerbaar dient te zijn, wil er sprake zijn van een strafbaar feit.

Feit 5

Als feit 5 is aan cliënt ten laste gelegd dat hij zich schuldig zou hebben gemaakt aan het verrichten van seksuele handelingen met aangeefster Tr., terwijl er sprake zou zijn geweest van een afhankelijkheidssituatie of waarbij cliënt Tr. in een weerloze toestand zou hebben gebracht.

Deze verdenking is slechts gebaseerd op de verklaringen van Tr. zelf. Verder bestaat het dossier slechts uit verklaringen van horen zeggen van maanden en soms zelfs jaren na het door Tr. geschetste incident. Zo zou er een gesprek op facebook hebben plaatsgevonden tussen Tr. en Z., wat dateert van maart 2014, derhalve ruim een half jaar nadat het incident volgens Tr. zou hebben plaatsgevonden.

Hetzelfde geldt voor getuige N., die verklaard over een biecht die Tr. zou hebben afgelegd. De verklaring met betrekking tot deze biecht is zelfs van horen zeggen, omdat Tr. bedoelde biecht niet bij N. heeft afgelegd, maar bij zijn vrouw. N. heeft het één en ander van zijn vrouw vernomen en niet zelf van Tr..

Als we dan kijken naar de tenlastelegging zou in de eerste plaats de tenlastegelegde periode bewezen moeten worden. Tr. verklaard over één enkele gebeurtenis. Dit is ten laste gelegd alsof dit in de periode van 1 oktober 2013 tot en met 31 oktober 2013 zou hebben plaatsgevonden. In het dossier bevindt zich geen enkel objectief bewijsmiddel wat deze ten laste gelegde periode ondersteund. Hierop struikelt de tenlastelegging al.

Voorts dient te worden gekeken of uit de verklaring van Tr. wel een strafbaar feit blijkt. Dit voorzover de gebeurtenissen die Tr. in haar verklaringen beschrijft daadwerkelijk gebeurd zijn (quod non!). Tr. is vrijwillig meegegaan in de auto van cliënt. Vervolgens verklaart Tr. dat cliënt haar zou hebben betast aan haar borsten en buik, waarop Tr. zelf verklaard dat ze niet bang was, maar het wel vreemd vond. Tevens verklaart Tr. dat zij nooit het gevoel had om te vluchten.

Vervolgens zou cliënt Tr. op zijn schoot hebben getild. Vergeet niet, dat cliënt en Tr. in een auto zaten. Indien Tr. uiteindelijk op de schoot van cliënt zou zijn terecht gekomen, dient er medewerking van Tr. zelf te zijn geweest. Vervolgens verklaard Tr. dat cliënt op haar zou zijn gaan liggen. Zij verklaart expliciet dat zij dit toeliet, niks deed, niet bewoog en niet wegging. Tr. heeft derhalve haar volledige medewerking gegeven aan dit seksueel contact.

In dit kader heeft er een reconstructie plaatsgevonden. Uit deze reconstructie kan er geconcludeerd worden dat het onmogelijk is dat Tr. gedwongen op de schoot van cliënt terecht kan zijn gekomen. Hiervoor is er medewerking van Tr. vereist.

Uit de tenlastelegging blijkt dat het openbaar ministerie het feit dat cliënt op Tr. zou hebben gelegen ervoor gezorgd zou hebben dat Tr. geen kant op kon, wat in haar ogen dan geweld zou moeten zijn. Uiteraard beschrijft Tr. de meest voorkomende en de meest normale seksuele positie, waarin je kan verkeren. Dit kan niet per definitie duiden op bedreiging of het bewust veroorzaken van een situatie waar Tr. niet meer uit kan komen. Uit de verklaringen van Tr. blijkt nergens dat zij op enig moment weerstand zou hebben geboden, zou hebben gezegd dat ze het niet wilde, cliënt zou hebben geduwd, zou hebben geroepen om hulp. Sterker nog, Tr. verklaart expliciet dat zij alles heeft toegelaten.

Vervolgens zou er een moment van oraal seksueel contact zijn geweest. Ook uit de verklaringen daarover blijkt dat Tr. haar volledige medewerking hieraan heeft verleend. Opnieuw zou zij op de schoot bij cliënt hebben gezeten, zij zou zich hebben omgedraaid en vervolgens zou er oraal seksueel contact zijn geweest wat verricht werd door Tr. zelf. Zij zegt hier ook over dat zij dit gedaan heeft, omdat cliënt dit tegen

haar gezegd zou hebben. Opnieuw geen enkele vorm van dreiging vanuit cliënt en geen enkele vorm van weerstand vanuit Tr..

Ook dit scenario is gereconstrueerd tijdens de reconstructie. Gebleken is dat het onmogelijk is om op de door Tr. beschreven manier oraal seksuele handelingen te verrichten. De figurante tijdens de reconstructie kwam niet verder dan borsthoogte.

Daarbij komt nog dat Tr. heeft verklaard dat zij opgesloten zou hebben gezeten in de auto. Het slot van een auto kan uiteraard altijd van binnenuit open gemaakt worden. Die gelegenheid heeft Tr. zeker gehad op het moment dat zij aan de bestuurderszijde op de schoot van cliënt zou hebben gezeten. Echter heeft Tr. van deze gelegenheid geen gebruik gemaakt.

Opvallend was ook tijdens de reconstructie dat de airco in de auto niet werkte. Het was ontzettend warm tijdens de reconstructie. Indien er sprake was, zoals door Tr. verklaard, dat zij opgesloten zou hebben gezeten in de auto, betekent dit dat deuren en ramen gesloten waren en dat er ondertussen hevige inspanningen moeten zijn verricht voor de seksuele handelingen. Dit lijkt in dat kader ongeloofwaardig.

De volgende dag zou Tr. een morning after pil hebben genomen. De verdediging trekt deze verklaring absoluut in twijfel. Het heeft er alle schijn van dat Tr. nog nooit in haar leven een morning after pil heeft geslikt. Tr. is door vrouwelijke verbalisanten verhoord. Deze vrouwelijke verbalisanten hebben Tr. niet voor niets de vraag gesteld wat zij heeft gemerkt van die pil. Een morning after pil is namelijk heel sterk en je wordt er veelal ontzettend misselijk van. Het antwoord van Tr. op deze vraag, waarbij zij aangeeft niks te hebben gemerkt van die pil, geeft een duidelijke indicatie dat zij nog nooit de morning after pil heeft ingenomen.

De reden waarom cliënt Tr. ooit zou vragen om een morning after pil in te nemen, is ook absoluut onlogisch. Tr. heeft immers verklaard dat cliënt zomaar zou zijn gestopt met haar te penetreren, zonder tot een climax te zijn gekomen. Vandaar ook het latere oraal seksuele contact. Waarom er dan een morning after pil nodig zou zijn, blijkt niet uit de verklaring van Tr..

Waarom zou Tr. dit allemaal hebben toegelaten? Zij zelf zegt hierover dat zij alles voor hem zou doen in die tijd. Als cliënt gezegd zou hebben dat zij iemand had moeten vermoorden, had zij dat ook gedaan, aldus Tr.. Dit geeft eerder een indicatie van een groot psychisch probleem bij Tr., dan dat er op enig moment druk zou zijn uitgeoefend door cliënt.

Voor zover hetgeen door Tr. wordt beschreven al ooit daadwerkelijk zou hebben plaatsgevonden (quod non!) is de enige morele fout die er door cliënt is begaan, dat hij overspel zou hebben gepleegd. Dit is sinds jaar en dag al niet meer strafbaar en dient verder uitgesproken te worden tussen cliënt en zijn vrouw, indien dit nodig mocht zijn, zonder tussenkomst van een strafrechter.

Tot slot blijkt uit de verklaring van Tr. dat zij niet uit zichzelf naar de politie is gegaan, maar dat zij door de politie is benaderd. Als haar dan gevraagd wordt waarom zij aangifte wil doen, antwoordt Tr. dat zij dat wil doen, omdat andere mensen dit tegen haar gezegd hebben. Zij zelf zou er geen behoefte aan hebben gehad, aldus Tr.. Ten overvloede benadrukt de verdediging dat Tr. ten tijde van het door haar beschreven incident 20 jaar oud was.

Z. bevestigt dit gegeven ook. Bovendien is het opvallend dat Z. met geen woord rept over dwang of druk wat er door cliënt op Tr. zou zijn uitgeoefend. Z. heeft slechts verklaard dat Tr. tegen hem zou hebben gezegd dat zij zou hebben geslapen met cliënt.

Stel al zou er wel sprake zijn van een strafbaar feit (quod non!) levert de verklaring van Tr. niets anders op dan een redelijk vermoeden van schuld. Tr. heeft verklaard dat zij alleen met cliënt in de auto zat. Er waren derhalve geen directe getuigen bij aanwezig. Noch is er een medisch rapport ter beschikking gesteld, waaruit zou blijken dat er sprake was van verkrachting. De verklaring van Tr. wordt derhalve door geen enkel ander bewijsmiddel ondersteund en kan in dat kader dan ook niet bewezen worden verklaard.

Dit kan met name ook niet omdat de verklaringen van Tr. op dit punt ook onvoldoende gedetailleerd zijn. Op het cruciale moment in de verklaring van Tr., waarbij er sprake moet zijn geweest van seksuele penetratie, zoals ook ten laste is gelegd, geeft Tr. aan dat zij hier niets over zou kunnen verklaren, omdat zij op dat moment bewusteloos zou zijn geweest.

Bij uitstek dient er in zedenzaken een gedetailleerde weergave van de feiten te worden gegeven door een aangeefster. Dit heeft Tr. niet kunnen doen. Bovendien geldt uiteraard voor het zich verkeren in een weerloze toestand dat hier onvoldoende bewijs voor aanwezig is in onderhavig dossier en dat een dergelijke toestand, zoals bedoeld in de tenlastelegging niet ondersteund kan worden door enig wetenschappelijk bewijs.

Feit 9

Als feit 9 is aan cliënt ten laste gelegd dat hij ontuchtige handelingen zou hebben verricht met aangeefster J., terwijl er sprake zou zijn geweest van een afhankelijkheidssituatie. Ook voor dit feit geldt dat we eerst zullen moeten beoordelen of er op basis van de verklaring van J. wel sprake is van een strafbaar feit, voordat we toekomen aan het bespreken van de bewijsvraag.

J. geeft aan dat zij een aantal keer net iets te stevig door cliënt zou zijn omhelst en dat hij haar een keer op haar billen zou hebben geslagen. Dit duidt meer op een excentriek persoon dan iemand die een strafbaar feit zou hebben begaan.

Bovendien blijkt er nergens uit de verklaring van J. dat zij tegen dit soort handelingen van cliënt op enig moment weerstand zou hebben geboden. Volgens J. gebeurden dit soort dingen in de kerk, maar vervolgens verklaart zij dat zij desondanks ook nog zonder problemen bij cliënt thuis kwam.

Dat J. met dit soort handelingen van cliënt nooit problemen heeft gehad blijkt wel uit het feit dat zij verklaart dat zij pas na het zien van een programma op televisie over cliënt en wat hij gedaan zou hebben, zij zich realiseerde dat zij ook slachtoffer zou zijn

De vraag die direct opkomt bij de verdediging is: slachtoffer waarvan? Laat het duidelijk zijn dat we het hier niet hebben over een 12-jarig meisje, dat niet weet wat haar overkomt en niet begrijpt dat als zij iets niet zou willen, zij hier weerstand tegen kan bieden. Het feit dat zij dit niet weet, dient een volwassene ervan te weerhouden om van deze onwetendheid misbruik te maken. Dat is een strafbaar feit. Echter hiervan is in casu geenszins sprake.

J. is een 29-jarige (!) volwassen vrouw. Het is dan ook zeer ongeloofwaardig om aan te nemen dat zij al die tijd niet wist dat zij weerstand kon bieden en het eigenlijk niet wilde. Dit terwijl zij dus zonder problemen niet alleen in de kerk contact had met cliënt, maar ook vrijwillig naar zijn woning ging.

Derhalve kan er worden geconcludeerd dat, voor zover dit geschetste feitencomplex door J. ooit gebeurd zou zijn (quod non!), J. op geen enkel moment problemen heeft gehad met de aanrakingen van cliënt. Er is derhalve geen sprake van een strafbaar feit. Voor zover er wel sprake zou zijn van een strafbaar feit, dient te worden opgemerkt dat de verklaring van J. door geen enkel ander bewijsmiddel wordt ondersteund.

Conclusie

Gezien al hetgeen zojuist naar voren is gebracht dient cliënt te worden vrijgesproken van hetgeen aan hem ten laste is gelegd onder feit 5 en 9. Hierbij dient er derhalve te allen tijde in ogenschouw te worden gehouden dat iets wat wellicht als moreel verwerpelijk kan worden gezien, niet per definitie ook een strafbaar feit is. Uw Gerecht dient een objectief oordeel te vellen over het bewijs, wat niet uit subjectieve aspecten kan bestaan.

Bovendien dient er bij een eventuele veroordeling nagedacht te worden over het te dienen doel van een dergelijke veroordeling. Een vonnis kan in het algemeen voor drie verschillende strafrechtelijke doelen dienen, namelijk vergelding, algemene preventie en speciale preventie.

Als we dan nog even inzoomen op met name feit 5, kan de vraag gesteld worden wat, in het kader van algemene preventie, en overigens ook in het kader van speciale preventie, de boodschap is die naar buiten zou moeten worden gebracht. Dat indien een man een vrouw probeert te versieren en de vrouw nooit zegt dat ze het niet wil of anderszins weerstand biedt, er toch geen seksuele handelingen verricht mogen

worden? Wanneer dan wel?! Of dat je als pastoor überhaupt nooit iemand mag versieren, omdat er dan per definitie sprake zou zijn van een ongeoorloofde machtspositie? Of dat vreemdgaan in deze 21ste eeuw opnieuw als strafbaar feit bestempeld wordt?

Een ander aspect wat dient te worden bekeken alvorens Uw Gerecht zou beslissen dat er een straf zou moeten worden opgelegd en wat dat dan zou zijn, is het volgende. De verdediging wenst daarbij in te gaan op de eis van het openbaar ministerie.

Allereerst de eis van 18 jaar. Dit is een absurd hoge eis, wat totaal niet op enige jurisprudentie te baseren valt. Zelfs in de meeste levensdelicten wordt een dergelijke straf niet opgelegd. Uw Gerecht heeft in 2011 eerder over een strafzaak met betrekking tot een pastoor geoordeeld. Dit betrof de heer Malcolm Leonard Edwards (parketnummer: 500.00324/11).

Ook pastoor Edwards werd ervan beschuldigd seksuele handelingen te hebben verricht. Echter was er in deze zaak niet zomaar sprake van een machtspositie, omdat hij een pastoor was, maar betrof het plegen van ontuchtige handelingen met zijn kleinzoon, die bij hem in huis woonde. Dit ontucht heeft jaren geduurd en betrof tevens penetratie, terwijl de kleinzoon geen homoseksuele gevoelens had.

Deze pastoor heeft een gevangenisstraf opgelegd gekregen van 5 maanden. Laten we er voor het gemak van uitgaan dat het enige verschil tussen deze zaken zou zijn dat er in de zaak van pastoor Edwards maar 1 aangever was en in onderhavige zaak 10, indien er al tot een bewezenverklaring zou kunnen worden gekomen (quod non!). In dat geval zouden we uitkomen op een gevangenisstraf van maximaal 50 maanden en zeker niet op 18 jaar.

Dan tot slot nog een laatste opmerking over de aanvullende eis van het openbaar ministerie waarin zij vraagt om cliënt 20 jaar uit zijn 'beroep' te zetten. Er kan in dat kader een terugkoppeling gemaakt worden met de inleiding, namelijk dat er reeds 2 eeuwen lang sprake is van scheiding van kerk en staat. Het is simpelweg niet mogelijk dat de overheid, met name niet het openbaar ministerie bepaald wie er wel of geen pastoor zou mogen zijn.

Allereerst is het zijn van pastoor of Apostel geen beroep maar een roeping van God. Daarnaast wordt een pastoor niet aangewezen door een overheidsorgaan, maar door de kerk zelf. Het openbaar ministerie, noch Uw Gerecht kan hier enig verbod op leggen.

Scheiding van kerk en staat betekent in de praktijk dat de staat en de kerk (of andere religieuze instituten) ieder hun eigen zaken regelen en zich niet met elkaar bemoeien of elkaar de regels voorschrijven. Het gaat bij deze vormgeving van de scheiding dus in de eerste plaats om het organisatorisch en bestuurlijk gescheiden houden van deze twee grootheden. De overheidsdienaren bemoeien zich niet met de kerk en de dienaren van de kerk bemoeien zich niet met de staat.

Willemstad, Curaçao
16 juni 2017

Namens cliënt,

Mrs. Harlequin en Blonk